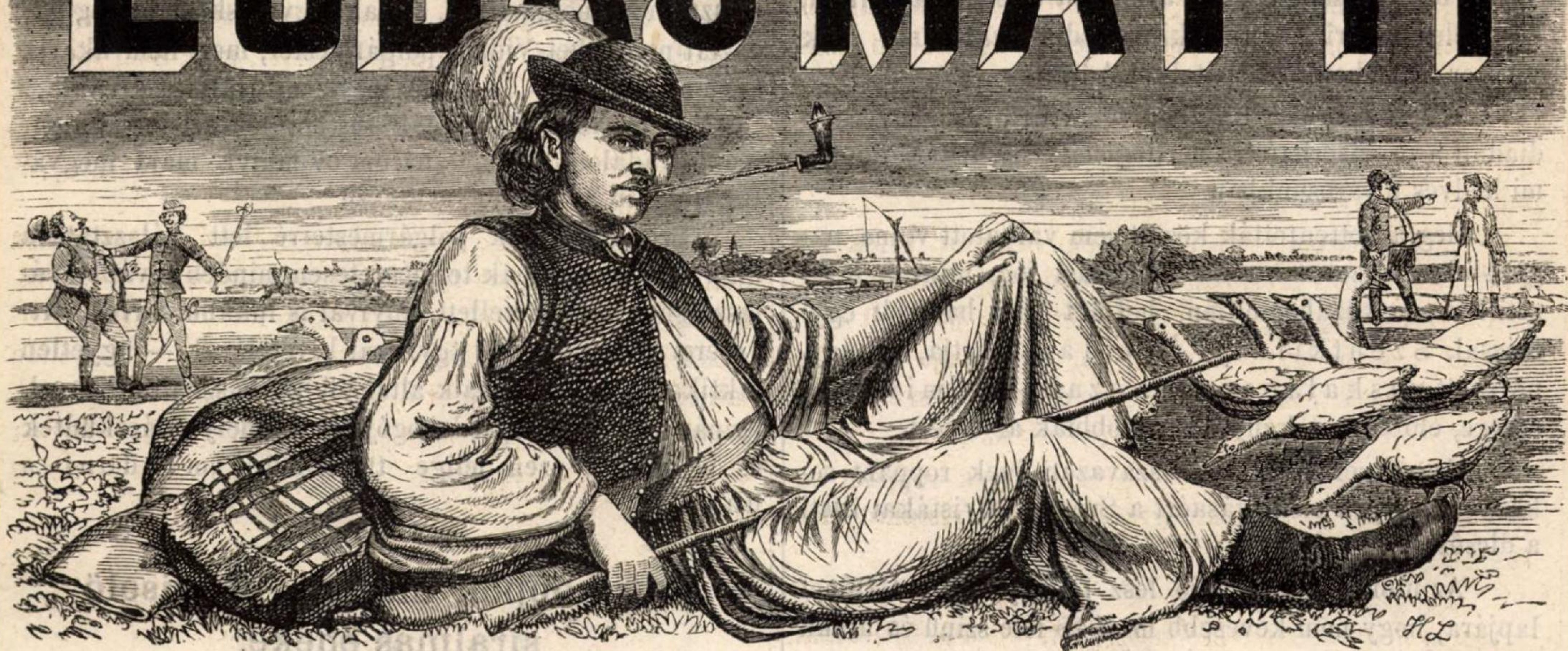


a magyar nép mulattató képes ujsága.

Megjelenik minden vasárnap. Ára 3 hóra csak egy forint.

Az előfizetési pénz a kiadó-hivatalba 3 korona-utcza, 18. szám alá küldendő.

Pest, május 19. 1867. 7. szám.



Gyüjtőknek öt előfizető után tiszteletpéldány jár.

SZERKESZTŐI IRODA: Magyarutcza 1. sz. ide küldendő mindenféle kézirat, mely Ludas Matyinak van szánva.

Kik hát a reactionáriusok?

Boldog Isten! hová jutánk?
Ezután hát az a magyar!
Ki törvényt és jogot akar, —
S a ki nem hajt térdet, fejet . .
A hazug álprofétáknak,
Igaz hazafi nem lehet?

Nézzétek a lelkes Bihar!
Azt akarja, hogy e haza —
Ne legyen gyáva és laza —
Ezredéves alkotmányát
Ne tapodják, ne nyirbálják —
S van a földnek oly bolondja, —
Ki, bujtogatónak mondja.

Mivel a lelkes Komárom
Tiszta jellemü népének
Ajkáról — nem zeng dicsének,
S elámitva nincs vak hittel —
Bálványt nem imád, nem tisztel . .
Hitvány rágalmazók szája —
Reá most azt kiabálja:
Reactionárius vagy!

S mert a szabadelvü Szatmár!
Nem bókol, nem iluminál . . .
Egy oly törpe hatalomnak —
A minő van most e honnak,
Szurok füsttel nem tömjénez —
Reactio lenne-e ez?

Nem ugy van bérelt zsoldosok!
Egész más itt a bökkenő —
. . A bölcsek száma valymi sok . .
Büzhödt tőlük a levegő.
Ámde a józaneszü nép . .
Nyomukba biz nem igen lép.
Azok reactio hősök.
Kik hazánk önállóságát
Keresztért, czimért és pénzért —
S hiuságból is eladnák.
Pedig a „quid juris“ nyomán
Nem kéne biz ezt eladni,
Hanem ez urak azt tartják:
Hogy most a „quid consilii“
Álbölcseség elve folytán
Semminél jobb a — valami.

LUDAS MATYI.



Párt és elvcsata.

Kedves vidéki atyámfia! mielőtt fátyolt dobnánk a multra, engedd meg, hadd vegyek egy kis lélekzetet, mert nem mindennapi dolog az, a mit most fogsz hallani, — efféle história a tizenkilenczodik században csak egyszer történhetik Kárpátoktól Adriáig.

Széles magyar hazában nem arattak fényesebb diadalt a provisoristák, smerlingisták, bachisták, mint a mi kedves fővárosunkban.

Még a hottentották között sem valhatott volna nagyobb kudarczot a szabad választási jog, mint a nemzeti lovarda küzdhomokján, hol két párt harczolt egymással, Szentkirályi és Vidacs pártja, az ugynevezett vaskalaposok és szabadkőmivesek serege, előbbiek a kenyérért, utóbbiak az elvért.

Fegyvereik valának a szavazati ivek roppant sokasága, melyek előállitásáért a Szentkirályistákat illeti a dicsőség.

Az utókor számára jó lesz feljegyezni a történet lapjára, hogy nem kevesebb mint 15 féle szinü és alaku szavazati iv forgott kézen a választás ideje alatt, — ebből a Szentkirályistáké 12, három pedig a Vidacsistáké vala.

Szinre nézve a szavazati ivek következők voltak: fehér, veres, királypiros világos és sötét zöld világos és sötét lilla.

A Szentkirályisták szavazat ivein figuráltak mint csábitó eszközök és czégérek Szentkirályi és Deák arczképei, a szent korona, magyarország czimere, koszoru és utoljára a mi legkomikusabb a szent István király palástja.

Ezek mindegyikén ott állott, hogy a választók a rajta levő névsorral **változtatás** nélkül szavazzanak, miután minden törlés csak az ellenpártnak nyujt előnyt. Jó éjszakát szabadválasztási jog, szervusz dicső oktroyálás!

A Szentkirályistákat ezért nevezék el találólag egyik nap képárulóknak, másik nap képmutatóknak, harmadik nap pedig köpönyegforgatóknak, a szerint a mint illusztrálták szavazativeiket, hallott aztán az ember efféle mulattságos párbeszédeket, midőn ezen szavazati iveket kinálták:

Vaskalapos: Kinek kell Szentkirályi?

Szabadkőmüves: Kell a fenének.

Szentkirályista: Uraim! ez a legjobb szavazati iv, ezen van Deák Ferencz!

Vidacsista: Saját pofájával dicsekedjék kallja!... ne a máséval.

Szentkirályista: Tessék szent István palástja!

Vidacsista: Nem kell, nagyon kopott a sok forgatásba ... stb.

A Vidacsisták szavazat iveit egyszerü **V** betű jelelé minden czifra sallang és köpönyeg nélkül.

Persze a szóbeli kapaczitálás se maradt el a szavazat ivek ajánlata mellett, — a Szentkirályistákat csak azért ette a méreg, hogy ők nem tréfálhattak, s az ellenpárt jelöltjének sem multjára sem jelenére semmi rosszat nem mondhattak, s csak egymásközt suttogták, „azért nem lehet Vidacs polgármester, mert nem akarja a miniszterium," „a császár Szentkirályit kivánja," „Vidacs ha megválasztanák tüstént leköszönne, különben forradalom lenne," „három év mulva majd megválasztjuk stb."

Szenkirályinak polgármesterré lett választatása után a Vidacspártnak természetesen minden további választásnál buknia kellett, anyival is inkább, mivel pártvezérei nehány valódi ügybarát kivételével, — ügyetlen taktika és titkolódzásaik által többet használtak az ellenpártnak, mint saját lobogójuknak, mely aláesküdtek és a melyen ezen jelige tündökölt: „mindent a hazáért."

Egy hoppon maradt képviselő siralmas éneke.

Fényes uri házban láttam napvilágot,
Édes anyám helyett paraszt dajka ápolt...
Csinos szobacziczus tanitott meg járni,
Franczia mestertől kezdem a szót rágni,
Kis gyerekkoromba fogtak német szóra,
Tudtam klavirozni — mint egy verklis óra.
Iskolát is jártam, ott van befaragva...
Becsületes nevem az iskola padba.
Diplomát is nyomtak kesztyüs két markomba,
... Még se juthattam a ... ministeriomba!

Százezer forintnak jártam a végére,
A bor is kelendőbb, ha kint lóg czégére.
Megis választottak csakugyan követnek.
Azok, kik engemet elvben nem követnek.
Irtam röpiratot, nem egyet — de hármat,
Miniszter tanácsos czimre tartva számat —
Szónokoltam tizszer a közügyek mellett,
Deákkal szavaztam a hányszor csak kellett;
Vezérczikket irtam a Pesti Naplóba...
... Még se juthattam a ... miniszteriomba!!

Nagyokat köszöntem a minisztereknek,
Gondoltam hogy igy majd rám is szemet vetnek.
Mi több szabadelvü választóim által
Bizalmat küldettem nekik egy nyalábbal.
Jobb oldalon ültem... balra alig néztem,
Grófokkal, bárókkal kártyáztam, tekéztem;
Egyre dicsérem a kormányt fünek fának,
S uramfia! engem ők nullifikálnak.
Rámfogták, hogy tigris vagyok alattomba...
Igy nem jutottam a ... ministeriomba.

Fajankó.

Eredeti levelek.

VIII.

Téns uram!

Tudja e kigyelmed mi jutott eszembe, erre hogy hogy most ennek a mi jó kis magyarországunknak anynyifelé meggyült a baja avval a mindenféle ujdonsült meg régi liberiás pótentátokkal? akik hol erre, hol amarra szeretnék bolonditani az embert, ha mi meg át nem látnánk a szitán. Hát csak a jutott eszembe téns uram! hogy legjobb lett volna az egész országot valami becsületes zsidónak árendába ki adni jó pénzért, oszt a jövedelmet minden embernek egyiránt ki osztani, mert hát lássa higyelmed! csak igy lehetett volna véget vetni annak a sok feki fináncznak, zsandárnak, adószedőnek, meg mindenféle kártékony féregnek a mit a szegény magyar ember csak a maga kárára tartott mind ez ideig. Nem kék akkor se miniszter, sem semmiféle czifra komédia, a miből szinte nincs semmi hasznunk, mert hát most bizon csak oda jutottunk, hogy egyik szóga parancsol a másiknak, oszt a dolog nehéz vége meg minekünk jutott.

Alkotvány biz-e téns uram, nem alkotmány, csak olyan mintha az eskolába két préczektor tanitana mindenfélére, csak arra nem, a mi kellene. Majd pipálunk már magyar dohánt is, de bezzeg bolond is lessz a ki termeszti, mert hiszen megfizeti a komentzióját érte kezdve a miniszterétől le egész a finánczbakteréig az ilyen historiára mondjuk oszt a paraszt példába, hogy „vakulj magyar“!

Hát még osztán téns uram! ha rá halgatna az ember arra a sok tányérnyaló farkacsóváló ujság iróra, a kik a legbecsületesebb embereket is megtámadják, osztán még ökkemek akarnak tanitani arra, hogy mi hát az igasság, mint a hogy most cselekedte az „1848“ ujság Ghiczy téns urammal, bizonnyal mondom látszik rajta, a ki azt a bestelenséget elkövette, hogy nem maga szopta az anyját, kegyelembül él a világon, oszt a hulladékon akar meghizni.

Olvastam az ujságból téns uram! hogy a császár fehér paripáját is meg éljenezték már Pesten, héjj teremtö Isten! mire nem vetemedett a magyar ember már, osztán meg azt irja az ujság, hogy egyuttal fel is poróbálták már az emberek. Ugyan meg követem alásson téns uramat, kancza az a paripa vagy csödör? Hejj hejj, téns uram! eszembe jut erröl a fehér paripárol Szwatopluk, mikor az országát eladta érte, vajjon a sors nem azt akarja e minékünk vissza fizetni, a mi akkor történt? erre is elmondhatjuk uram téns uram! a hogy a paraszt példába mondjuk hogy „hü bele Balázs lovat ád az Isten.

Na de most nem mondok már többet, pedig héjj sok van a begyembe még téns uram! Majd a jövö héten mondok el még czifra históriákat, addig búsúlok egy nagyot.

Karakán Marczi
gulyás-bojtár

Iskolai adómák.

Egy forró nyári délután az iskolai felügyelő elment az iskolát meglátogatni. Már az udvarba lépve meglepte azon csendeség, mely előtte szokatlan volt, mivel máskor rendesen oly fülhasgató zaj hallatszott onnan, hogy még az utczán menök is meggyőzödhettek arról, hogy bent a fiatal muzsák gyüjtögetik fejökbe a tudományt . . . hátukra az ütleget.

Az iskolából sem hallván semmi neszt a felügyelő, nagy csendesen nyitott be, hogy meggyőzödjék a mély hallgatás okáról.

Alig hitt szemeinek mit látott. Mind egyik tanoncz fejét a padra hajtva aludt és horkolt, maga az öreg mester verte a taktust hatalmas szuszogó hörgésével.

„Ebredj“ kiálta erős hangon a felügyelő s a kiáltásra mint valami villányütésre az egész muzsa sereg feleszmélt és talpon volt.

„Mi ez tanitó ur? kérdi a felügyelő a szemeit dörzsölő mestertől. hát igy késztil a közelgő exámenre . . . a vizsgára mi?

— „Instállom alássan, most egy kis rövid gondolkozási szünetet tartottunk“ — felele a mester.

„Hány nagy tava van Magyarországnak fiam? kérdé vizitatzió alkalmával az esperest egyik gyermektől.“

„Hát három“ szólt bátran a felhivott.

— Mond el a neveit csak édes fiam!

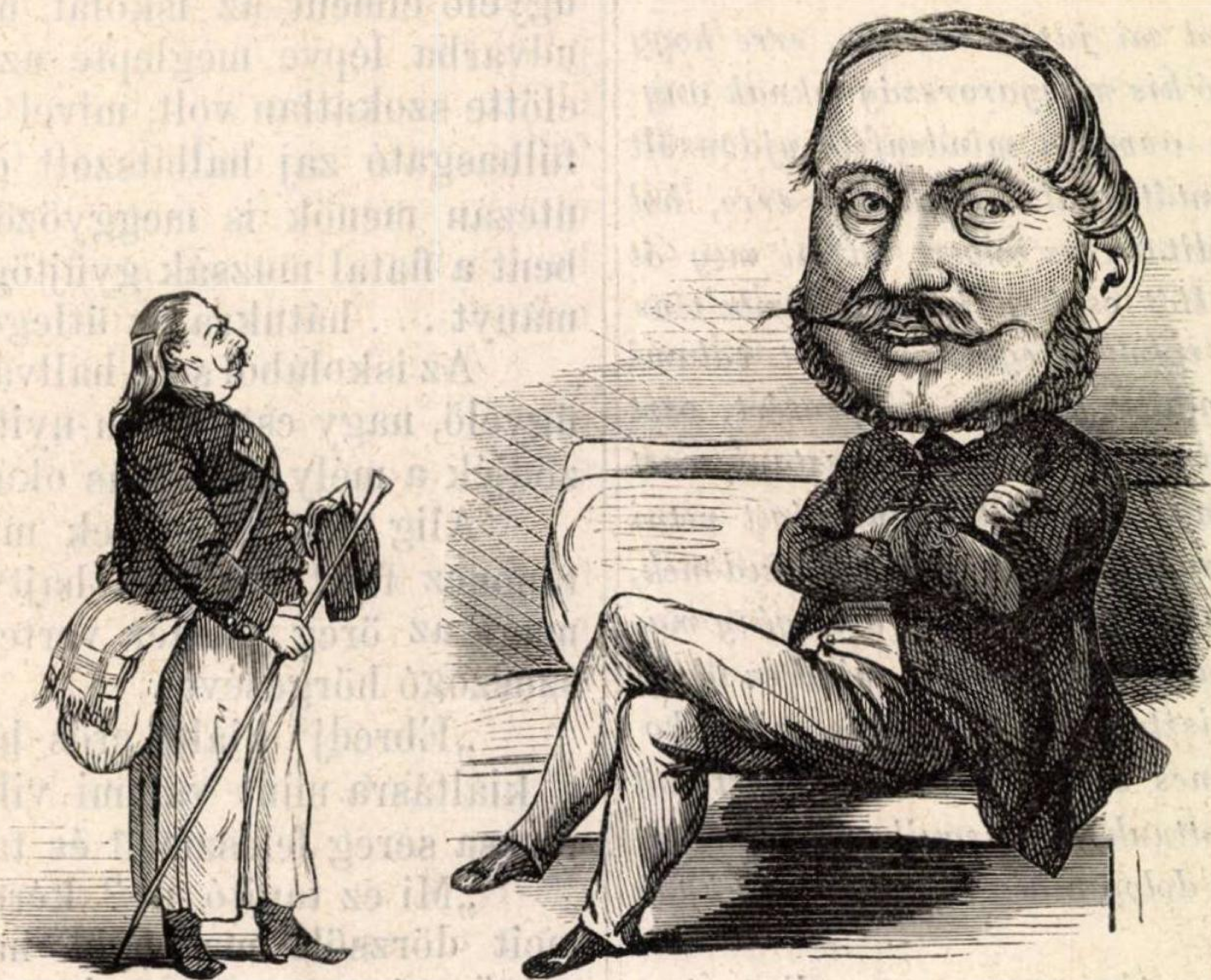
„Első a Balaton-, 2-ik a Fertő- 3-dik pedig az a nagy mocsár az István bátyám kertje megett.“

Kacskaringós elnöki beszéd.

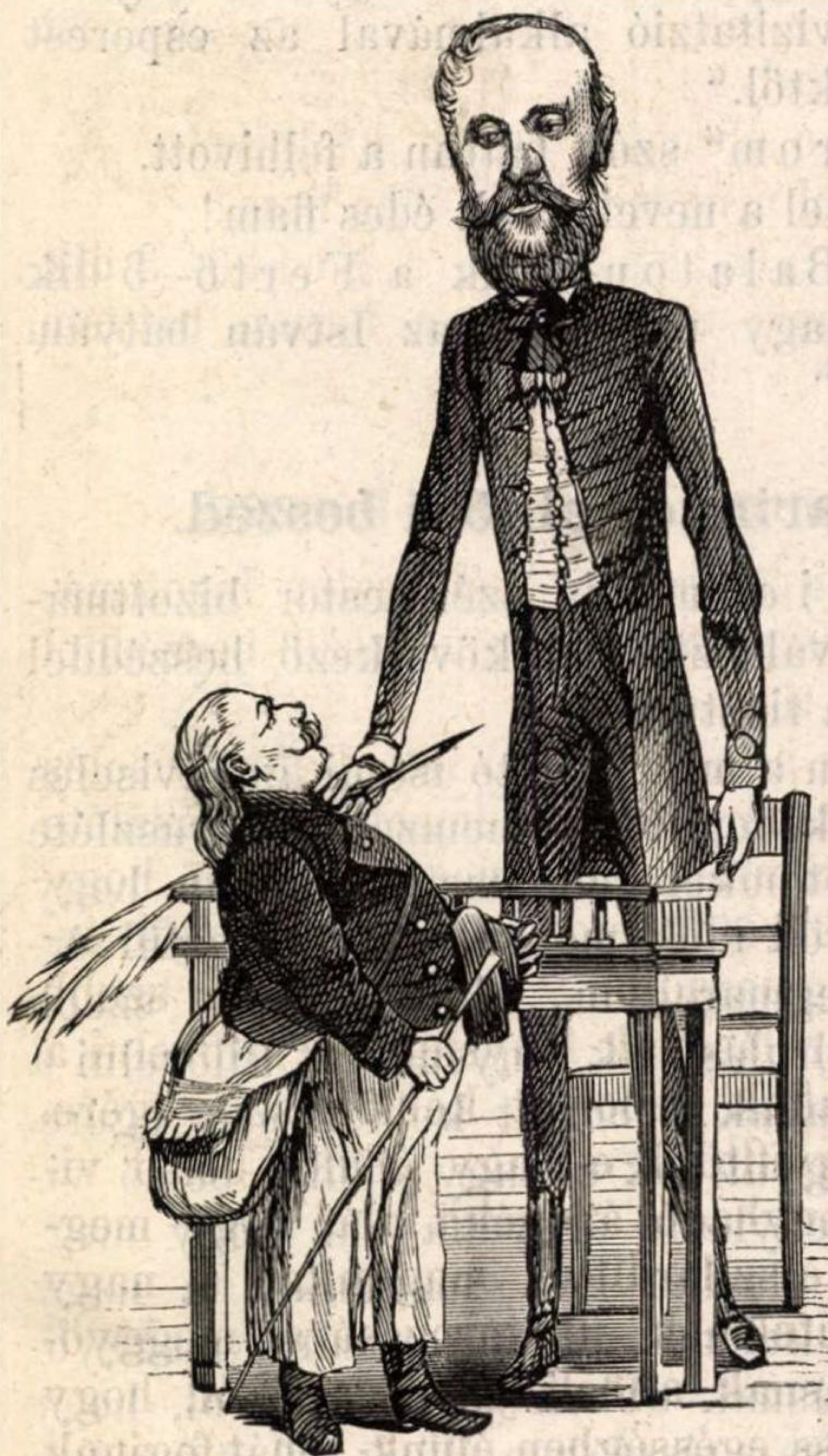
Az a . . . i csizmadia czéhmester bizottmányi elnöknek választatván, következő beszéddel nyitotta meg a tisztujitást:

„Tetszvén a meszszelátó isteni gondviselés bölcs szemének bepillantni nemzetünk gyászléte zürzavarának tömkelegébe, meggondolván, hogy hazánk léte örök idők mozgalmán keresztül érvényesitve megmaradjon, eltökélé egy szebb jövő hajnal virulásának fénysugarát kilövelni a fájdalmas hazafiak beborult keblök sziv egére. Azért is öszvegyültünk e nagy épület belső világosságának enyhadó árnyéka alá, hogy meggondolva és elszilárditva magunkat a nagy munka végbevitelének elhatározására, meggyőzödjünk egymásnak abbeli jó akaratáról, hogy mindnyájan friss egésségben élünk, tehát fogjunk hozzá a választáshoz.“

Látogatás egy pesti politikai lapnál.



Polgár : Kérem egész átossággal a tekintetes urat itten szerkesztődik az a hires esti napló?
Szerkesztő : Nem biz a hallja kend, hanem ott a másik szobában, ha valami baja van, menjen oda.



Polgár : Kérem átossággal nagyságos uramat, itten szerkesztettetődik az a hires esti napló?

Főmunkatárs : Itt hát, mit akar?

Polgár : Hát nekem bizony kérem átosan egy k's panaszom volna.

Főmunkatárs : Mi lenne aztán az atyámfia?

Polgár : Hát kérem átosan azt irták rólam az esti naplóban, hogy én pecsovics embervagyok, arra akarnék valamit felelni.

Főmunkatárs : Ugy menjen atyafi az expeditorhoz majd az beveszi panaszát.

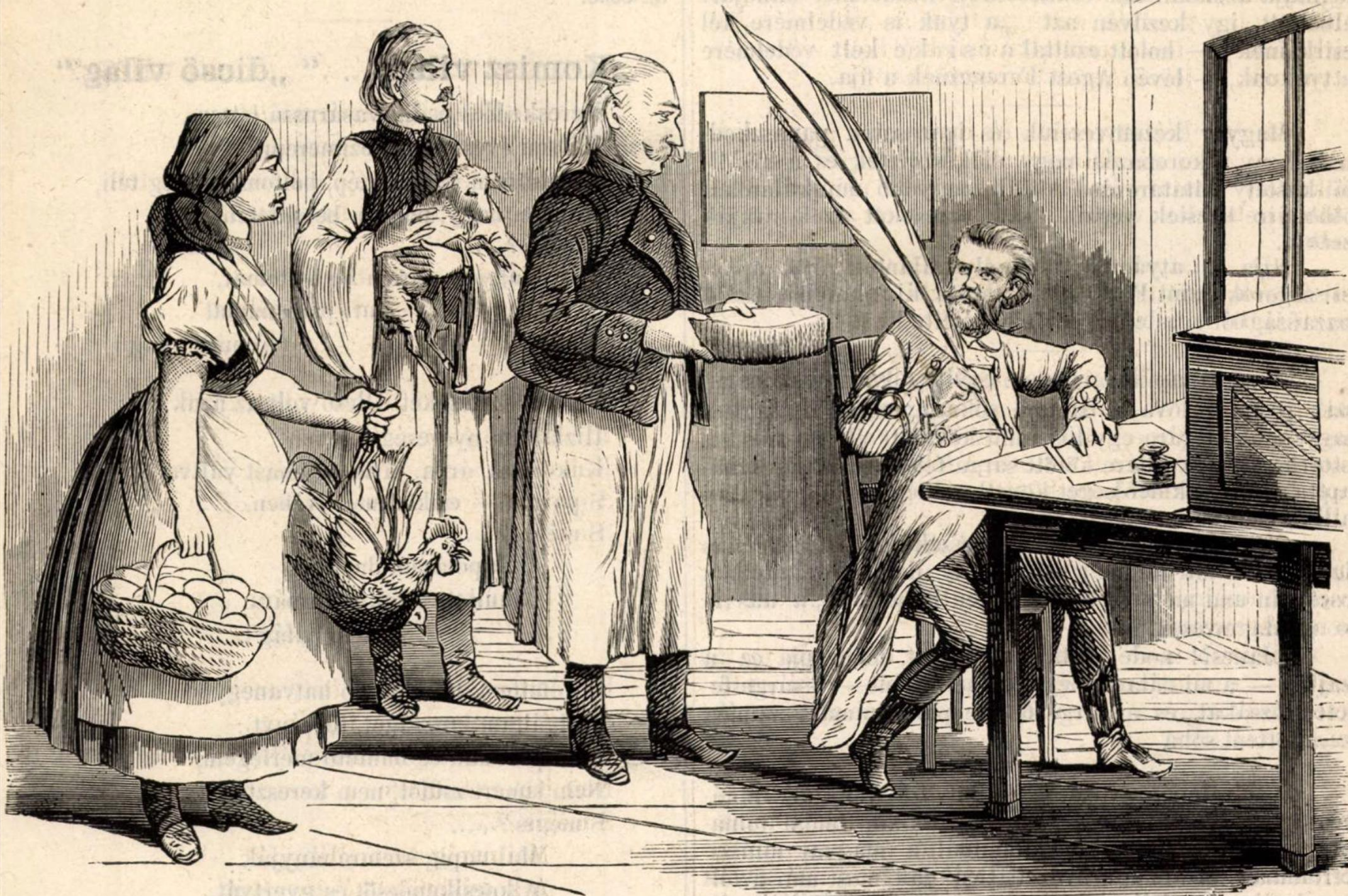


Polgár : Kérem átosan méltóságos nagy uramat, tegye ki a panaszomat az ujságba, hogy én nem vagyok pecsovics ember.

Expeditor : Kiteszem atyafi! ha fizet kend öt forintot.

Polgár: De már anyit az egész ujságért sem adok.

Az ajándékhozók.



Mennyire szeretik Ludas Matyit a vidéken, tanusitja jelen képünk. Az a tisztes öreg ki egy sajttal kedveskedik, Boros Mihály polgártárs Öcsödről. A második fiatalabb polgár gróf Sándor számadó juhásza. Az a tüzes szemű fehércseléd pedig egy nyalka kun menyecske.

Tigriskörmök.

A „Pesti Napló", „Magyarország" és az „1848" lapok félre verik a harangot a bihari, komáromi és szatmári határozatokra. Tüz van biz azokban kedves fél és firtli hivatalos szent háromság! ég a hazaszeretet szent tüze, mit oly silány vizi puskákkal, minővel azt fecskendezik, bajosan sikerülend kioltani.

A magyarországból elrepült kétfejü sasokat mind öszvegyüjtötték Bécsben. Ki tudja, nem lesz e még szükség reájok a koronázás után?

Sztratimirovics képviselő legközelebb a végett interpellálta a magyar belügyminisztert, hogy miért ne vezte a szerbeket ráczoknak?

Nohát hadd legyen e budai ráczvárosrész szerb város, a ráczfürdő, szerbfürdő, a rácz ürmös szerb ürmös, Ráczalmás Szerbalmás — csak ne kötekedjék Szratimirovics ur.

A magyar királyi testörsereg csakugyan vissza lesz állitva, — hanem korántsem oly tüzről pattant nemes vérü magyar daliákból fog állni — mint régente, hanem kiszolgált és nyugalmazott német katona tisztekből. Igy hát nem igazi gárdisták lesznek azok, hanem csak podágristák.

Több lap irta, hogy gróf Széchenyi Ödön „Hableány" gőzöse, melyen a nemes gróf a párisi világkiállitásra hajózott, utjában fennakadt. Azoknak megnyugtatására, kik e felett kétségbe vannak esve — ezennel tudatjuk, hogy a gőzös most már akadály nélkül halad előre, mivel . . . lovakkal vontatják.

Valami Brokes nevü fináncz, ki erőszakoskodáért a hétszemélyes tábla által 8 napi börtönre itéltetett, — a pénzügyminiszter által 200 frttal jutalmaztatott meg. Érdeme talán abból állott, hogy a büntetés elől ügyesen megszökött Prágába? Mondja aztán valaki, hogy a pénzügyminiszter urnak nincs kidobni való pénze.

Az „1848“ ? közelebbi számában Pulszky Ágost e czim alatt : — „Ghiczy Kálmán atyáskodása“ — éretlen fantáziával merészen nekivágott hazánk legéret tebb politikusa Komárom városa képviselőjének.

Serdülő fiatal politikusunk világ elé bocsátott logikája azonban első czikkecskéje kezdeténél mindjárt elbotlott, igy kezdvén azt : „a tyuk is védelmére kél csirkéinek“ — holott ezuttal a csirke kelt védelmére a tyuknak, — lévén Agost Ferencznek a fija.

Magyar kézmüveseink és iparosaink panaszkodnak, hogy a koronázási nagy előkészületek és a gödöllői kastély kitatarozása körüli nagyobb munkálatokat többnyire bécsiek végzik, s az ezreseket azok rakják zsebre.

Szja . . . atyámfiai ! nem oly galántok azok a bécsi sógorok, mint Pórfi pesti kalapos, ki a koronát tiszta hazafiságból minden dij nélkül bélelte ki.

A vasárnapi lóversenyen egyik udvari diszkocsisnak gyeplős lova a bámuló sokaság szeme láttára és nagy mulatságára egy kis csint követett el, ugyanis az ostorhegyesnek fülére kötött sárga fekete rózsáját leharapta; ezen vakmerőséget következőkép beszélé el aztán a liberiás kocsis a másiknak :

„Hanzl ! aber hast to was g'sehen, peist mer das Luder, was mir no nie g'schehen is, die schwarzgelben rosetteln und meine schwarzgelben Bandln ab, a das is no nit dagewesen.“

„Jancsi ! node láttál már olyat, leharapja ez a szajha — a mi nálam még soha se történt — a sárga-fekete rózsákat, és a sárga-fekete pántlikámat, az még nem történt soha

---

A bizalmi szavazatok és üdvözlő feliratok ragályos nyavalyává fajulnak már hazánkban. Ime a tolnamegyei bizottmány, miután iluminált a magyar minisztériumnak, bizalmat szavazott Deáknak, most már a volt provisorium madadurjainak Sennyeynek és Majláthnak szavaz bizalmat és küld üdvözlő iratot. Ezután következik — reményljük — Smerling — Bach — Görgei és Paskevics !

Azt beszéli a rosz világ, hogy Rottenbiller igen megbánta, hogy a polgármesterségről leköszönt, mivel ezt azon reményben tette, hogy hivataltársainak a választáskor okvetlen kiteszik a szürit; azonban igen csalatkozott, mert a tisztujitás szerencsésen ugy ütött ki, hogy csak a polgármester változott, a provisorius hiva talnokok pedig mindannyian megmaradtak alkotmányos tisztviselőknek. Igy lett a tisztujitásból Pesten tisztavitás.

Sokan szeretnék tudni, hogy mibe került a polgármester megválasztatása Pesten ?

Került édes atyámfia ! 200 rizma papirosba, másfél mázsa plajbászba, egy tuczat gorombaságba, két pofoncsapásba, ezenkivül megsinkovicsoztak három választó polgárt ugy, hogy egyet lepedőbe kellett haza vinni, kettő pedig félszemére most is vak ; eltaposott a drabant lova egy szabó és két csizmadiainast, puskatusát kapott nehány vivátozó, de nem választó polgártárs, — végre ráadásul ellopták az elnök zsebkendőjét, mely veszteségét azzal kárpótolják most a józsefvárosi polgárok, hogy Ráth urat megválasztják képviselőjüknek.

Köztudomásu dolog, hogy a csizmadiák mindig a liberális párthoz tartoznak, megmutatták ezt a jelenlegi választásoknál is — midőn az egész Pesten csak három csizmadia találkozott, kik a Szentkirályi párton voltak s azok közül is kettőnek nincsen ki eléggé az esze.

„Komisz világ . . .“ „dicső világ.“

Kereskedő s pedig vasárussá lettem,
Hetven éves czég a czimerem.
Kundsaftim száma szép, boltom mindég teli,
Hitelem nagy, nagy a becsületem.
Smégis ? . . .
Vagy én zárom be boltomat,
Vagy más — uri personámat . . . .
Komisz világ !

Vettem sertéseket. Olcsó volt az áruk.
Hizlaltam nyereség fejében :
Kukoricza, árpa, járta egymást váltva,
S paripa — csikő hus bövében.
S mégis ? . . .
Hü ápolásom daczára,
Elhullott e sok szép pára.
Komisz világ !

Biró lettem, biró ! anno hatvanegyben,
Szolgáltam igazságot, törvényt :
Itélő pálczám és büntető mérlegem,
Nem ismert zsidót, nem keresztényt.
S mégis ? . . .
Mai napig szemrehányják
A kocsikenőcsöt és gyertyát.
Komisz világ !

Most babérjaimon nyugszom, burger vagyok.
Fumigálom a világot . . .
Pénzem . . . illetőleg feleségem pénze —
Eltart még néhány hónapot.
S mégis ? . . .
Ah ! pipázzunk, gond nem élet,
Testvérim s apósom élnek !
Dicső világ !

l. f.

A p . . . i izraelita mintafőtanodában a tanitók nagyobb része még Bach idejében ide telepitett csehekből áll, — kik most kénytelenek magyar nyelven tanitani. Egyiknek magyarázat közben, nem jutván eszébe a „róka“ szó felhivá egyik tanitványát e nemes szavakkal : „vie heiszt der schlaue Fuchs ?“

A fiu kissé gondolkozik s azután igy felel : „a csalfa cseh“ és a tanitó ebben megnyugodott.

Csirke Feri, Obersteuer-Inspector, Krepier Mihály sógorához Csaszlauba.

Ketves Svágerkám!

Halotta valaha oljan fene tolog? hoty az emper mektanulja minten mi sziksig ety matyar beamternak, mekszokja az inkomót matyar nadrág fiselni, 61-tül bele bujta magad, felesiged, meg a kis Hermanka matyar tivatba, bele szokta minten barbár szokásba, elfelejtettünk czivilizátion, mektanultuk aza kruzifix ungarische Sprache, matyar nyelved, megettünk a nyers szalona, meg a gefühltesz kaposzta, megszoktuk a matyar kinyeren inget lehuznyi, mintenféle titulusod seppre raktunk, ety szóval a martirum minten szenvetésit kiállottung, és most mintha égbül estél volna le, komt der matyar fejelés miniszterium, s azzal köszönti be: „Marsch von Paradaisz!“ (czoki a paradicsomból.)

Hát ez a hála a keszenet, hoty mi: kik 17 év óta rechtmessig, laut paragráf nyirtunk matyár birkánkot, duplán sreiboltunk be a steuerbuchba a portziont, kik majd megpomlottunk, mienk Bach sistem, mieink provisoriumért, most a matyar karmány, elhatja benünket tobni mint a kiprésélt czitront, a muslikos dizsába.

Na! — gondoltam, — elmetyek fináncminiszter urhoz, elviszek neki enyim sok belóbung-decrét, tele plauscholok neki fejit, hoty nekem menji irdem meg van, menji martiromságod kiszenvette már, hatja meg engemet, enyim hivatalod a steuer amtba.

Tudolsz ketves Sváger! mint mondta a herr fináncminiszter? hoty más pecsilletes emper is találkozta már ezentul matyar királi atószető-komiszérnak, mikor már a fináncok is matyár ruhát fogják viselni, hanem csak meghatja engemet még is ha ezentúl matyarul fogom irni kanczelláriába; gondoltam, majd megijesztek tigedet matyar miniszter, azt mondtam neki: ha nem hatja in amtba, felmegyem nach Wien.. és megpanaszolja üt az österreichische landeszfinánczpresidentnél, tutja herr Sváger mit váloszolta nékem? — — tehogy tutja — epatta! — — tugja be filed, — uty halgatod, tehát azt válaszolta.: „ha felmegyem, egyuttal ott is maradhatom in Wien,“ alle himlische fattermörder! mit csinálom most? uty kikoptad magát, mint csicsóka a hóból.

Haragomba haza rennoltam, vettem enyim parap lit, kiszurtam vele felesigem szopápa két ablakod, (azt gondoltam, hoty minisztereket szurom) — azután levettem falról Bach és Smerling kipeket, és a sacrament nóta mellett tánczoltam rajta matyar csárdás, ekkor bejette felesigem is azt kérdezte: „bist du narisch Franz?“ megpolontultad magadat?

Hoty ne lennémm narisch! Amt ist hin, — geld ist hin, — mensch ist hin, — alles ist hin!!! hanem tudott herr Svager, okos embernek, okos a felesige, — megdicsérnyi enyim Thekla, hoty natyon okos ety frau, — nem ipen azért hoty nimet asszon, — nem ipen azért, hoty tied testvir van, — hanem azirt okos asszon, hoty Obersteuer-Inspectorné, tehát ü atta nikem az a tanács: „vedjél toll kezedpe sreibolja a sógornak Csaszlauba, csinálja neked meg oberkellnersig — „veres disznópa,“ ajánlja tigedet, hoty jól tudolsz számolni, hoty magadat is milyen szipen ktszámoltad, miután tizenhit ivig Obersteuer-Inspector voltál a rebellerek közte, és in látolsz teljesitettem övé tanácsot.

„Hhja! lieber Svágerkám! végre is elmondhatunk: „sie fata tulere“ a mi anyit tesz matyarul: „igy szakadt el a hozentráger,“ ott van a kaiserliche és a matyar királyi Obersteuer-Inspectorság, — most már ne is szolj semmi, én metyek zu Haus, viszek neked enyim felesigemet és a kis Hermanka a te nyakatra, terik ety matyar tyerek, a szószatt is el tudja már singelni . . . énekelni.

Tehát szerezze nekem valami anstellung, ketves sváger! ha az oberkelnerség nem kapnáng vissza, — azután irja nékem mentül elibb edj levil, hogy tutja magamat mihez tartanyi.

Franz v. Chirke,
gewesener Obersteuer-Inspector.

Titkos diskurszus.

Iczik szomszéd és Mihály gazda között.



Iczik. Tartsa csak khend Mihály gazda! khüzelebb a fölét, mert én magának most oly titkus ojsághot mondok, mit nem akarok, hogy valaki meghalljun.

Mihály. Hallom Iczik szomszéd, hallom csak mondja azt a nagy ujságot.

Iczik. Pszt . . pszt thodja khend hallgatni.

Mihály. Tudok hát, csak beszéljen már szomszéd mi az a titok?

Iczik. Hát thodja Mihály bátya! kölönös liszta kering most kézrül kézre a füvárosban. Azt mondják, hogy a bécsi titkus puliczajámtbul köldte valami be csőlethes sreiber, ki kiirta mogának a titkus fhekete künyvbül hatvanhét nem becsőletes magyar hazafihnak a czimeres nevét, kik azért hóztak rendesen ezer phüngü forintun kezdve egész üt ezer phüngüig — zógi fünftausend Gulden — évi fizetést hallja khend, hogy a becsőlethes hunfiak eláruljanak.

Mihály. Igaz volna ez Iczik szomszéd?

Iczik. Oly igaz hallja khend, mint az, hogy a zsidótemplumnak két turnya van.

Mihály. És olvasta szomszéd azon lisztát? mondja, kik vannak rajta, hadd én is tudjam már, minő nagy hazánkfiai vannak nekünk.

Iczik. Azt nem mondhatum most meg khendnek Mihály gazda — nyulcz nap molva ugy is fogja már azt a varjó is kárugni, csak anyit mondok magának, hogy midűn az első nevet megpillantottam, töstént pápista lettem és keresztet vetettem magamra azotán szaladtam egy Buchhandlungba . . . künyv, kereskedésbe thodja khend, és megvettem a Festetics Leu ü milthuságának illemtonát, hogy megtanoljam mikép khöl elájolni.

Mihály. Szegény magyar hazám! de csak sok gazembernek is adózott a te szegény néped olyanoknak, kik testüket lelküket eladták az ördögnek, és a kik egész kényelemben tékozolták el azon százezreket, miket a becsületes földnépe véres verejtékével fillérenként kuporgatott öszve.

Iczik. Lelkhümre Mihály gazda! igazat mond khend! sok szőkülkűdűt el lehetett volna látni azon száz ütven ezer forintbul, mibe a hatvanhét óri spiczlikerölte, lássa khend, még a számuk is pászul az esztendübe . . . az is sieben und sechzig Hanem most kérem mogát Mihály gazda, ki ne fecsegje khend azt a titkut Lodas Matyinak, mert az rüktünséggel kikörtülné az egész világban, csakhogy elüfizetüinek khedveskedhessék valami friss ojsággal.

Mihály. Ej, dehogy fecsegem Iczik szomszéd — fogadom tőlem ugyan senki meg nem hallja — ha csak a szomszédtól nem

---

Hát ez mi? találd ki.

Három tagu vagyok, két fő név egészem,
Mint hasznos portékát meg becsülnek engem ...
Ifja, és öregje, a ki csak rám szorult;
De ki rám nem szorult, s még is hord! bolondult.

Nevem első fele, jajj keresztyén társam,
Ki sem tom mondani, mily nagy urnak lássam ...
Ő vón a legszentebb!!! széles e világon,
Ha tul tudna tenni ... a szent háromságon.

Nevem másik fele léted főbb gyönyöre,
Mitől ha meg fosztatsz, éj borul létedre.
Egészem tanyázik, ama kényes pólczon,
Mely felduzza magát minden csekély okon,
Különösön, hogyha gyengére tapintassz,
S a gyarlónak mást nem, csak igazat mondassz.

Karakán Marczi
gulyás-bojtár.

A 6-ik számban közlött verstalány **krajczár.**

Ludas Matyi gyorspostája.



Jaj jaj jaj . . sigyenlem
Hogy segsárdi vagyok,
Fogjanak meg kirem —
Mert hazsa saladok.
Mindig liberális
Megye vala Tolna!
Hogy most libériás . . .
Ki gondolta volna?
Kesenem a tistelt
Megye bizottmánynak, —
Bizalmat savazsni!!
. . . Sennyei . . . Majláthnak
Na hisen Segsárdon . . .
Engem sose látnak.

Vitéz Mihálynak:
Elvárjuk azt az igért uj adomát
Én meg majd a publikumnak adom át.

Horváth Imre tanulónak Gyöngyösre: A kortesdal ezuttal elkésett, eső után pedig nem kell köpönyeg.

Kokorugya Jónásnak: Doktor ur! tán bizony elnyelettetett valami czethal által? küldjön egy kis pirulát.

M. M. M. sziget. A szerelmes levelek jók, csak az a hibahogy kissé hosszasak egyszer egyszeri közlésre aprósá, gokat kérünk más alkalommal.

Borzas Estóknak: „Egy nagy hazafi dala“ megjárná, detelik öntől jobb is, mivel kirukkoljon a világba. Az adomákból nehány beválik, s azokat be is szurjuk.

Rajzoló **Stuhlmüller.** | Laptulajdonos és felelős szerkesztő: **MÉSZÁROS KÁROLY.** | Metsző **Horváth.**

Kiadja és nyomtatja az Első magyar egyesületi könyvnyomda (Fanda és társai) 3 korona-utcza 18. sz.